

Søndag d. 6. maj 2007

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning : Ezekiels Bog kap. 36 v. 26-28

Epistellæsning : Jakobs Brev kap. 1 v.17-21

Prædikentekst : Johannesevangeliet kap. 16 v. 5-15

I går i udsendelsen 'Før søndagen' sagde Mogens Hansen, at evangelieteksten til i dag er en af kirkeårets vanskeligste tekster at forstå. Og det har han jo så ganske ret i.

Den er vanskelig at forstå på to måder:

1) den er plukket ud af en lang sammenhæng, som man skal have med for at forstå, hvad Jesus egentlig taler om - nemlig den lange samtale, Johannes har med fra den aften, da Jesus blev taget til fange. Den begynder ved aftensbordet og slutter først i Getsemane have, hvor den munder ud i den bøn, vi kalder Jesu ypperstepræstelige bøn. Så det er kun en lille stump af en lang sammenhæng.

2) Det Jesus taler til disciplene om her, det er så meget anderledes end alt, hvad vi ellers kender til som mennesker, at ingen forstår det, før det sker - og så har vi endda svært ved at forstå det med hovedet, men må først og fremmest forstå det med hjertet.

Man kan også møde forkyndere, der tager teksten her som en lækkerbidsken, for - - da jeg gik på det teologiske seminarium i Tølløse, da lærte jeg af Baungaard Thomsen, som vi havde til prædikenlære, at en prædiken skal have en indledning, så skal der være tre punkter, og en afslutning. Så kan folk huske, hvad der blev sagt - 1-2-3 - - men jeg må beklage, at jeg aldrig har kunnet få evangeliet stillet op i tre punkter.

Men her er jo tre oplagte punkter i teksten : synd, retfærdighed og dom.

Der er bare det ved det, at hvis vi læser teksten på den måde, så kommer Jesu budskab til os ikke ud over rampen. For vi kommer til at sidde fast i det mudder, der består i, at vi skal overbevise hinanden om, at vi er syndere, der skal oppe sig gevaldigt for at gøre det rigtige, så vi bliver så og så retfærdige, for at undgå at blive dømt.

Så har vi fået bombet os selv og hinanden tilbage til jødedommens massive farisæismes gerningsretfærdighed, som kun tjener ét formål : at overdøve egen dårlig samvittighed ved at afsløre andres fejl - og det er der ikke megen frelse i, tvært imod.

Forøvrigt så siger Jesus jo ikke, at vi skal overbevise nogen om synd og retfærdighed og dom - - det er Helligånden, der skal gøre det.

Alligevel er der ganske mange kristne, der slæber rundt på den byrde - synd, retfærdighed og dom - sammenrodet i en klistret følelse af, at "jeg er ikke go' nok." Og livet bliver derefter.

Men det, Jesus taler om her, er det diametralt modsatte. Og det er det, hans mange ord til disciplene denne sidste aften handler om.

I indledningen til Johannesevangeliet skriver Johannes sådan : "Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som den enbårne har den fra Faderen."

Så kan det jo undre én, at Jesus (som var Ordet, der var blevet kød) bruger så mange ord her - endda ord, der er så være at forstå.

Men det, Jesus taler om, er netop, at Ordet skal blive kød i os, der er hans disciple.

Dér, hvor Jesus rejser sig fra bordet og siger: Kom, lad os gå herfra. Dér begyndte meget naturligt et nyt afsnit af samtalen, som Jesus indleder sådan : “Jeg er vintræet, I er grenene. Den, der bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen frugt.”

Så fortsætter Jesus derfra, og hans ord er som et sneglebor, der borer dybere og dybere i emnet. Overfladisk set kører samtalen bare rundt i cirkler - om og om igen. Men i virkeligheden borer den dybere og dybere ned, til den når sagens kerne, formuleret som en bøn : “at de alle må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de også må være i os, for at verden skal tro, at du har udsendt mig.”

Det er denne forening med Gud, i Gud, der er målet og meningen med at være menneske - det er frelsen.

Og med de mange ord vil Jesus åbne disciplenes hjerter for, at det skal ske - at når han går bort, så de ikke ser ham mere - hvor smerteligt det en kan være for dem at tænke på - så skal de blive endnu tættere knyttet til ham ved Guds ånd, som skal komme.

Og han - Helligånden - skal overbevise verden om synd og om retfærdighed og om dom - Om synd, at de ikke tror på mig, sagde Jesus, mens han var på vej til at blive dømt til korsdøden.

Få timer senere skulle han stå for jødernes råd og senere for Pilatus og blive dømt til døden for at være Guds Søn. Det var menneskers urgamle afvisning af Gud - det var synd i højeste potens, da de mente at afskaffe Guds Søn ved at nagle ham til korset.

Samtidig var det Guds Søn, der tog skylden på sig for at bøde med sit liv for deres synd - og for vores - for min.

Derfor er retfærdighed ikke syndens millimeterretfærdighed - øje for øje og tand for tand - eller du skal gebærde dig så og så rigtigt for at være god nok. Nej retfærdighed er, at Jesus gik til Faderen - - han som har båret al vor skyld er ét med Gud Fader. Derfor ser Gud ingen skyld, når han ser på os. Han ser sine elskede børn.

Derfor er det ikke os, der rammes af dommen - - det er heller ikke alle de andre, som vi kunne mene ikke var go'e nok - for der er ikke længere noget, der hedder “ikke go' nok”. Det er “denne verdens fyrste” - syndens opfinder og patentindehaver, der er dømt.

Vi er elsket, accepteret og tilgivet - vi er frie.

Frie til at leve i et endnu tættere livsfællesskab med Gud, end det disciplene dengang kendte, da de vandrede side om side med Guds Søn på Gallilæas landeveje.

For : “Når Sandhedens Ånd - Helligånden - kommer, skal han tage af mit og forkynde jer det. Alt hvad Faderen har er mit” sagde Jesus - - Når Sandhedens Ånd kommer - - han *er* kommet. For Jesus har med sin død og opstandelse ryddet alle forhindringer af vejen for dette fællesskab mellem Gud og os, og os og Gud.

“Han skal tage af mit og forkynde jer det,” - - forkynde - så er det altså igen noget med en masse ord, vi skal forstå - eller hvad?

Forkynde - vi bruger det ord på mange forskellige måder, men hvad betyder det egentlig? En lov bliver forkyndt, sagde man i gamle dage - nu siger vi, at den bekendtgøres, men vi kan stadig bruge ordet forkynde.

Når dommeren har lyttet til anklager og forsvarer og har truffet sin afgørelse, så forkynder han dommen.

Når præsten har hørt gommen og bruden sige ja til hinanden, så forkynder han dem for rette ægtefolk at være.

Når noget forkyndes, er det ikke bare en information - eller noget at tænke videre over, så man kan se, om man vil bruge det til noget - eller en opfordring, som man må prøve at efterleve - eller en brugsanvisning, som man skal forstå, inden man kan komme videre.

Nej - Det, der forkyndes, træder i kraft, idet det bliver forkyndt. Det er det, der ligger i ordet.

“Han skal tage af mit og forkynde jer det,” sagde Jesus - det i har set i mit liv - i min færd - den tro, det håb, den kærlighed, den glæde, den fred, den kraft, den sandhed, det lys, det fællesskab med Gud - Guds rige som levende virkelighed - skal han forkynde jer, så det træder i kraft i jeres liv.

Sådan er Jesus vintræet og vi er grenene. Sådan er vi ét i Gud, og Ordet bliver kød i vort liv, som det blev i Jesu liv.

Jesus kunne heller ikke forklare dette her, så det var til at forstå med hovedet. Men han gav os så mange dejlige billeder, som vi har lige for øjnene af os i denne tid:

Se på himlens fugle og markens blomster, hvordan Gud tager sig af dem - i er langt mere elsket end de.

Guds rige er som et frø, der spirer og bliver til et stort træ - - skovbunden er fuld af små bøgetræer med bare to kimblade - og nogle år er de store stolte træer.

Guds rige er som en mark, der bliver sået til - så gror det og bære frugt.

Se det! Gå ud og kig på det i eftermiddag! Sådan er Guds rige, som Helligånden har forkyndt og sat i værk i dit og mit og vort liv, fordi Jesus gav sit liv for os.

Når han siger, du er tilgivet, så er du tilgivet.

Når han siger, du er Guds elskede barn, så er du Guds elskede barn.

Når han siger, at du må leve i Guds kraft, så må du leve i Guds kraft.

Når han siger, at du er med i hans kærligheds tjeneste i denne verden, så er du med i hans kærligheds tjeneste i denne verden.

Når han siger, at du er en gren på vintræet Kristus, så er du en gren på vintræet Kristus.

Det kommer ikke an på, hvad du forstår, eller hvad du føler, eller hvad du mener om dig selv, eller hvad andre mener, eller hvad du synes, at du kan leve op til. Glem det!

Det eneste, det kommer an på, er, at Jesus Kristus gav sit liv på korset for din skyld.

Amen.

Stilhed.